

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 182.108 van 16 april 2008

G./A.109.558/VI-16.103

In zake:

- 1. SCHUHMANN Nicole,**
- 2. van der VLEUGEL Joseph,**

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Philippe de BOURNONVILLE, advocaat,
Lodomez nr. 7
4970 Stavelot,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Vice-Eerste
Minister en Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LEGROS en Mr. Jérôme SOHIER, advocaten,
Emile De Motlaan nr. 19
1000 Brussel.

Tussenkomende partij:

**de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATIE VAN
LICENTIATEN ORTHODONTISTEN,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe de BOURNONVILLE, advocaat,
Lodomez nr. 7
4970 Stavelot.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 24 augustus 2001 ingediende verzoekschrift, waarbij Nicole SCHUHMANN en Joseph van der VLEUGEL de nietigverklaring vorderen van het ministerieel besluit van 28 mei 2001 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van de bijzondere beroepstitel van tandarts-specialist in de orthodontie,

alsook van stagemeesters en stagediensten in de orthodontie, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2001;

Gezien het op 2 juli 2002 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATIE VAN LICENTIATEN ORTHODONTISTEN vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikking van 10 juli 2002, waarbij die tussenkomst voorlopig wordt toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van tussenkomst;

Gezien het verslag van de heer HOUYET, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2008, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 9 april 2008;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Philippe de BOURNONVILLE, advocaat, die voor de verzoekende partijen en de tussenkomende partij verschijnt, en van Mr. Isabelle de MARET, loco Mr. Pierre LEGROS en Mr. Jérôme SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOSQUET, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende juridische en feitelijke gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies, zoals dat van kracht was op de datum van het bestreden ministerieel besluit, bevatte onder meer de volgende bepalingen:

" Art. 3. Bij afwijking van § 1 van artikel 2, mag niemand de tandheelkunde uitoefenen die niet het diploma van licentiaat in de tandheelkunde bezit, dat werd behaald overeenkomstig de wetgeving op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens, of die niet wettelijk ervan vrijgesteld is, en die bovendien de voorwaarden, gesteld bij artikel 7, § 1 of § 2, niet vervult.

Wordt beschouwd als onwettige uitoefening van de tandheelkunde, het gewoonlijk verrichten door een persoon die het geheel van de voorwaarden, gesteld bij lid 1 van dit artikel niet vervult van alle bewerkingen of handelingen, uitgevoerd in de mond der patiënten, die het behoud, de genezing, het herstellen of vervangen van het gebit, daarin begrepen het weefsel van de tandkas, op het oog hebben, meer bepaald die welke behoren tot de operatieve tandheelkunde, de orthodontie, en de mond- en tandprothese.

De Koning kan, overeenkomstig de bepalingen van artikel 46, de handelingen bedoeld bij vorig lid nader bepalen.

(...)

Artikel 35ter. De Koning stelt de lijst van bijzondere beroepstitels en van bijzondere beroepsbekwaamheden vast voor de in de artikelen 2, (...) bepaalde beoefenaars.

(...)

Artikel 35quater. Niemand kan een bijzondere beroepstitel dragen of zich beroepen op een bijzondere beroepsbekwaamheid, dan na door de Minister tot wiens bevoegdheden de Volksgezondheid behoort hiertoe te zijn erkend.

(...)

Artikel 35sexies. De erkenning bepaald in artikel 35quater wordt toegekend overeenkomstig de door de Koning vastgestelde procedure en voor zover is voldaan aan de erkenningscriteria die zijn vastgesteld door de Minister tot wiens bevoegdheden de Volksgezondheid behoort, op advies, wanneer zij bestaan, van de Raden waaraan deze bevoegdheid is toegewezen."

2. Bij een wet van 10 augustus 2001 houdende maatregelen inzake gezondheidszorg is in het voormelde koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 een artikel 3bis ingevoegd dat in werking is getreden op 1 september 2001 en als volgt luidt:

" Art. 3bis. Zodra de criteria voor het behalen van de bijzondere beroepstitels van beoefenaars van de tandheelkunde, bedoeld in artikel 35ter en 35sexies, van kracht zullen zijn, zal, met inachtneming van de bepalingen van verworven rechten, het onafhankelijk en op autonome wijze uitoefenen van de tandheelkunde voorbehouden worden aan de houders van die bijzondere beroepstitels of aan de beoefenaars van de tandheelkunde die tevens houder zijn van het wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde of van de academische graad van arts."

3. Op 14 maart 2000 heeft de Raad van de Tandheelkunde een advies verstrekt over de bijzondere beroepstitels voor beoefenaars van de tandheelkunde.

4. Op 14 juli 2000 heeft de Minister van Volksgezondheid de afdeling Wetgeving van de Raad van State om advies verzocht over het ontwerp dat later het bestreden ministerieel besluit zou worden.

Het advies is gegeven op 9 januari 2001.

Bij het ministerieel besluit van 28 mei 2001 zijn de bijzondere criteria vastgesteld voor de erkenning van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van de bijzondere beroepstitel van tandarts-specialist in de orthodontie, alsook van stagemeesters en stagediensten in de orthodontie; dat ministerieel besluit is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2001 en is in werking getreden op 1 juni 2002.

Dat ministerieel besluit, dat de bestreden handeling vormt, bepaalt inzonderheid het volgende:

- " Art. 5. § 1. Tandartsen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit de toelating hebben om in België de tandheelkunde uit te oefenen, kunnen bij de bevoegde erkenningscommissie een aanvraag indienen voor het verwerven van de bijzondere beroepstitel van tandarts-specialist in de orthodontie. Deze aanvraag bevat hun curriculum vitae met duidelijke vermelding van hun opleiding, hun activiteitenprofiel, elk ander element inzake bekendheid en de bewijzen dat regelmatig bijscholing werd gevolgd.
- § 2. Komen in aanmerking voor erkenning:
- 1/ de tandheelkundigen - houders van een universitaire titel van specialist in de orthodontie, uitgereikt door een Belgische universiteit, of door een buitenlandse universiteit, en in België door de bevoegde overheden erkend;
- 2/ de tandheelkundigen die het specialisme sedert minstens zes jaar exclusief uitoefenen;
- 3/ de tandheelkundigen die het specialisme sedert minder dan zes jaar exclusief uitoefenen en het bewijs leveren dat de uitoefening exclusief is geworden vóór het einde van de overgangsperiode die eindigt 3 jaar na de inwerkingtreding van dit besluit, en die volgens de Erkenningscommissie een bekwaamheid hebben verworven die gelijkgesteld kan worden met de nodige opleidingscriteria voor het bekomen van de bijzondere beroepstitel.
- § 3. De tandheelkundigen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit reeds een universitaire opleiding in België hebben aangevat, zullen bij de Erkenningscommissie een aanvraag kunnen indienen om hun reeds doorlopen stage geldig te laten verklaren en de overblijvende opleiding af te werken.";

Overwegende dat de statuten van de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATIE VAN LICENCIATEN ORTHODONTISTEN bekendgemaakt zijn in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad van 16 mei 2002; dat bijgevolg met toepassing van de artikelen 3 en 26 van de wet van 27 juni 1921

waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend blijkt dat, op de datum van het bestreden ministerieel besluit, alsook op de datum dat het beroep tot nietigverklaring is ingesteld, die vereniging geen rechtspersoonlijkheid had ten aanzien van derden en niet in die hoedanigheid kon optreden als verdediger van de collectieve belangen vermeld in artikel 4 van haar statuten; dat het verzoek tot tussenkomst niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekers aangeven dat artikel 5, § 2, eerste lid (lees: 1/), van het bestreden ministerieel besluit betrekking heeft op "de tandheelkundigen-houders van een universitaire titel van specialist in de orthodontie, uitgereikt door een Belgische universiteit", dat het in werkelijkheid gaat om tandartsen die houder zijn van een officiële, maar niet nader bepaalde titel die bovendien niet gecontroleerd of gereguleerd was vóór het bestreden besluit werd uitgevaardigd, dat in de voormelde bepaling niet staat of de bedoelde tandheelkundigen verplicht zijn zich uitsluitend aan dat specialisme te wijden, dat die tandheelkundigen, gedurende hun opleiding, tot nog toe niet verplicht waren zich uitsluitend aan de orthodontie te wijden, dat het tweede lid (lees: 2/) van dezelfde bepaling van het bestreden ministerieel besluit betrekking heeft op een specialisme dat nog niet bestaat, dat de betrokken tandartsen de orthodontie beoefenen zoals elke tandarts dat kan doen, met als enige bijzonderheid dat ze zich uitsluitend aan de orthodontie wijden, dat het gaat om een bewuste keuze, dat het verwonderlijk is dat de betrokkenen niet hoeven te bewijzen dat ze uitsluitend als orthodontist werken, noch dat hun bekwaamheid gelijk te stellen is met de noodzakelijke opleidingscriteria, dat het merendeel van de toekomstige specialisten tot die tweede categorie zullen behoren, zodat "de wettelijke voorschriften die het bondigst zijn omtrent de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om die specialisatiegraad te verwerven, kennelijk voor het grootste deel van de specialisten zullen gelden", dat in het derde lid (lees: 3/) van die bepaling gewag wordt gemaakt van de uitoefening van een specialisme sedert minder dan zes jaar vóór het einde van een overgangsperiode van drie jaar en dat een exclusieve uitoefening van één dag dus voldoende zou zijn om aan het wettelijke criterium te beantwoorden, wat aantoont dat de exclusiviteitsvoorwaarde op zich waardeloos is, terwijl de toepassing ervan tot discriminatie leidt;

Overwegende dat de verzoekers een enig middel ontleen aan schending van de "grondwettelijke beginselen van gelijke behandeling en non-discriminatie", alsook aan schending van de "Europese richtlijnen 78/686 en 78/687 van de Europese Unie"; dat ze aanvoeren dat het bestreden ministerieel besluit tot

"een ongerijmdheid" leidt, doordat daarin geen gewag wordt gemaakt van de tandartsen die niet uitsluitend als orthodontist werken, terwijl ze zich op een vanzelfsprekende bekwaamheid kunnen beroepen, dat ze aan de opleidingsvereisten voldoen om de bijzondere beroepstitel te verwerven, dat het bestreden ministerieel besluit aldus leidt tot een flagrant ongelijke behandeling, dat de bedoelde tandheerkundigen definitief een wezenlijk deel van hun activiteiten moeten stopzetten voordat ze de erkenning kunnen aanvragen, dat als de erkenning wordt geweigerd het stopzetten van de "niet-orthodontische activiteit" leidt tot het verlies van alle tandheerkundige activiteiten, dat "de titel van tandarts-specialist in de orthodontie in het leven is geroepen om het Belgische wetgevende instrumentarium in overeenstemming te brengen met die richtlijnen, welke betrekking hebben op opleiding en verkregen rechten en helemaal niet op exclusieve uitoefening", en dat "dit besluit op discriminerende wijze leidt tot een verschil in behandeling van de licentiaten in de tandheerkunde die niet uitsluitend als orthodontist werken, ongeacht hun ervaring en hun opleiding";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de titel van specialist in de orthodontie niet als onbestaande kan worden beschouwd, dat de titel moet worden beschouwd in het licht van gelijkwaardige titels die worden afgegeven door de buitenlandse universiteiten, dat het bestreden ministerieel besluit "past in het kader van het ministerieel besluit van 11 juni 2001 tot vaststelling van de gemeenschappelijke criteria voor de erkenning van tandartsen-specialisten, dat vijf dagen tevoren bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad", dat de stelling van de verzoekers dat men slechts één dag uitsluitend in het specialisme hoeft te hebben gewerkt om te voldoen aan het criterium genoemd in artikel 5, § 2, 3/, van het bestreden ministerieel besluit, op een onvolledige lezing van die bepaling berust, dat de erkenningscommissie immers moet aanvaarden dat die tandartsen bekwaamheid hebben verworven die kan worden gelijkgesteld met het opleidingscriterium dat vereist is om de bijzondere beroepstitel te verwerven, dat artikel 5, § 2, bepaalt dat de drie daarin opgesomde criteria "kunnen in aanmerking komen" voor de afgifte van de erkenning en dat in de bestreden handeling bijgevolg geen enkele vorm van ongelijke behandeling kan worden bespeurd, louter omdat de tandartsen die niet uitsluitend als orthodontist werken daarin niet uitdrukkelijk worden vermeld als één van de categorieën die in aanmerking kunnen komen voor erkenning; dat ze stelt dat de exclusieve uitoefening van de orthodontie een wens was van de instanties die om advies zijn gevraagd vóór de bestreden handeling werd uitgevaardigd, dat de werkgroep Algemeen Kader heeft geoordeeld dat tandheerkundige specialismen, om deontologische redenen en ter wille van een kostenbesparend beheer van de gezondheidszorg, als enige activiteit moeten worden uitgeoefend, dat er in die

context een objectief verschil bestaat tussen de tandartsen die niet uitsluitend als orthodontist werken en tandartsen die hetzij houder zijn van een universitaire titel van specialist in de orthodontie afgegeven door een Belgische universiteit of door een buitenlandse universiteit, hetzij sedert minstens 6 jaar uitsluitend dat specialisme uitoefenen, hetzij sedert minder dan 6 jaar uitsluitend het specialisme uitoefenen, maar door de erkenningscommissie erkend zijn als tandheelkundigen die een bekwaamheid hebben verworven die gelijkgesteld kan worden met het vereiste opleidingscriterium, dat er aldus een objectief verschil bestaat tussen tandartsen die voldoen aan één van de drie criteria van artikel 5, § 2, van het bestreden ministerieel besluit en tandartsen die niet uitsluitend als orthodontist werken, aangezien de praktische ervaring van laatstgenoemden niet gelijkgesteld kan worden met de academische en praktische opleidingen van eerstgenoemden en dat aldus, bij gebrek aan feitelijk identieke situaties, een verschil in behandeling tussen die twee categorieën van tandartsen objectief gewettigd en juridisch redelijk is;

Overwegende dat de verzoekers in de memorie van wederantwoord stellen dat de kwalificatie van specialist in de orthodontie wordt vermeld in het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de lijst van bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, met inbegrip van de tandheelkunde, maar zonder opgaaf van enig criterium voor het verkrijgen ervan, dat er in België, op de datum van de bekendmaking van het bestreden ministerieel besluit en van het ministerieel besluit van 11 juni 2001 tot vaststelling van de gemeenschappelijke criteria voor de erkenning van tandartsen-specialisten, terzake slechts één diploma of getuigschrift bestaat dat sedert hooguit 7 of 8 jaar door "de UCL, de ULB, de ULG, de KUL, de UG en de VUB" wordt uitgereikt en dat alleen de jongsten hebben kunnen behalen, namelijk om en bij de 140 tandartsen, dat ongeveer 280 tandartsen besloten hebben hun activiteiten te beperken tot de orthodontie zonder de werkelijke duur van die activiteit, deeltijds of voltijds, te preciseren, dat andere, op zijn minst 200 tot 300 van de 2.500 tandartsen die als orthodontist werken, zich meer in het bijzonder aan één onderdeel van de tandheelkunde kunnen wijden, in het onderhavige geval de orthodontie, dat het specialisme bestaat voor de enen (die zich uitsluitend daarmee bezighouden), maar ook voor de anderen (die zich niet uitsluitend daarop concentreren) en dat in dat geval elke categorie van verstrekkers met toepassing van dezelfde objectieve criteria toegang moet kunnen hebben tot dat specialisme, dat weliswaar vaststaat dat de wettelijk vereiste bekwaamheid niet kan worden verworven door één dag uitsluitend in het specialisme te werken, maar dat het vanzelfsprekend is dat gedurende één dag uitsluitend in het specialisme werken, namelijk de laatste dag "voor het einde van de overgangsperiode die eindigt drie jaar na de inwerkingtreding van het besluit" wel

voldoende is, op voorwaarde dat ze "het bewijs leveren dat de uitoefening exclusief is geworden", dat tandartsen die sedert ten minste zes jaar al dan niet uitsluitend in het specialisme werkzaam zijn, allemaal dezelfde opleiding kunnen voorleggen, hetzelfde activiteitenprofiel, dezelfde aspecten van bekendheid en dezelfde bewijzen dat regelmatig bijscholing werd gevolgd, dat het immers gaat om tandheelkundigen die thans op gelijke voet staan, die over hetzelfde diploma beschikken en die dezelfde post-universitaire voortgezette opleidingen kunnen voorleggen, dat de discriminatie vaststaat aangezien tandheelkundigen die ervoor kiezen om niet uitsluitend binnen het specialisme te werken, zich niet bij de erkenningscommissie kunnen aanmelden, terwijl ze soms meer in opleiding en gespecialiseerd materieel hebben geïnvesteerd dan andere specialisten die uitsluitend als orthodontist werken, dat alleen laatstgenoemden aanspraak kunnen maken op de bijzondere beroepstitel, die niet alleen waardevol is op zich, maar bovendien recht geeft op een bevoorrechte toegang tot de sociale zekerheid, dat geen enkele reden van deontologische aard de stelling van de verwerende partij kan wettigen, dat het lovenswaardige doel om te bezuinigen ten koste zal gaan van de niet-exclusieve beoefenaars en hun patiënten, via de terugbetalingen van de sociale zekerheid, door de weinig talrijke "exclusieve beoefenaars" te bevoordelen ten opzichte van de (talrijkere) "niet-exclusieve beoefenaars" en door die situatie te wettigen op de grond dat de enen een grotere bekwaamheid zouden hebben dan de anderen; dat ze tot de slotsom komen dat de erkenning van het specialisme gerechtvaardigd is, maar dat de rechten van alle beoefenaars in acht moeten worden genomen door alle betrokkenen de mogelijkheid te geven om bij de erkenningscommissie een dossier in te dienen waarin wordt uitgelegd waarom ze van oordeel zijn dat ze in aanmerking komen voor hetzij de titel, hetzij "de voordelen die aan die titel verbonden zijn", dat gedurende de overgangsperiode alleen degenen die zich uitsluitend aan de uitoefening van het specialisme wijden de titel mogen dragen, maar elke categorie dezelfde rechten en plichten moet hebben en dat tot slot, in de definitieve periode, alleen degenen die zich uitsluitend aan het specialisme wijden, de titel en de daaraan verbonden rechten zullen kunnen krijgen;

Overwegende dat de verzoekers volgens de inleidende bewoordingen van het verzoekschrift de nietigverklaring vorderen van het bestreden ministerieel besluit van 28 mei 2001 in zijn geheel; dat uit de argumenten die ze in het verzoekschrift tot nietigverklaring en in de memorie van wederantwoord tot staving van hun enige middel uiteenzetten, echter blijkt dat ze alleen kritiek hebben op artikel 5, § 2, van het bestreden ministerieel besluit, doordat daarin met ingang van de inwerkingtreding van dat besluit op 1 juni 2002 wordt bepaald onder welke voorwaarden de tandartsen die in België de tandheelkunde mogen beoefenen bij de

bevoegde erkenningscommissie een aanvraag kunnen indienen voor het verwerven van de bijzondere beroepstitel van tandarts-specialist in de orthodontie; dat ze aanvoeren dat die bepaling strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, alsook met de "Europese richtlijnen 78/686 en 78/687 van de Europese Unie";

Overwegende dat de verwerende partij terecht aanvoert dat er een objectief verschil bestaat tussen de tandartsen die voldoen aan één van de drie criteria van artikel 5, § 2, van het bestreden ministerieel besluit en de tandartsen die niet uitsluitend als orthodontist werken, aangezien de praktijkervaring van laatstgenoemden niet kan worden gelijkgesteld met de academische en praktische opleidingen van eerstgenoemden; dat het aangevochten verschil in behandeling helemaal niet onredelijk blijkt; dat de verzoekers, bij ontstentenis van enige specifieke toelichting hieromtrent, voorts helemaal niet aantonen in welk opzicht de bepalingen van het bestreden ministerieel besluit strijdig zouden zijn met de door hen aangevoerde richtlijnen; dat het enige middel niet gegrond is;

Overwegende ambtshalve dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State, in haar advies 30.455/3 van 9 januari 2001 over het ontwerp dat zou leiden tot het ministerieel besluit van 11 juni 2001 tot vaststelling van de gemeenschappelijke criteria voor de erkenning van tandartsen-specialisten, terecht heeft opgemerkt dat de erkenning in die hoedanigheid niet tot gevolg mag hebben dat de betrokken tandarts het recht wordt ontnomen om de tandheelkunde in al haar aspecten uit te oefenen, aangezien "voor een zodanige beperking (...) geen rechtsgrond (kan) gevonden worden in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies. Het recht van de houders van het diploma van licentiaat in de tandheelkunde om de tandheelkunde in al haar aspecten uit te oefenen, wordt immers niet beperkt door het bestaan van bijzondere beroepstitels";

Overwegende dat de verwerende partij het werkterrein van de beoefenaars van de tandheelkunde, indirect maar zeker, zonder wettelijke grondslag heeft beperkt, door bij artikel 5, § 2, 2/ en 3/, van het bestreden ministerieel besluit te bepalen dat tandartsen die erkend willen worden als specialist in de orthodontie zich uitsluitend aan de orthodontie mogen wijden; dat dit gebrek aan een wettelijke grondslag van de voormelde bepalingen ambtshalve moet worden opgeworpen; dat het leidt tot de nietigverklaring van die bepalingen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst ingediend door de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATIE VAN LICENTIATEN ORTHODONTISTEN, wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt artikel 5, § 2, 2/ en 3/, van het ministerieel besluit van 28 mei 2001 tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van de beoefenaars van de tandheelkunde, houders van de bijzondere beroepstitel van tandarts-specialist in de orthodontie, alsook van stagemeeesters en stagediensten in de orthodontie.

Artikel 3.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt.

Artikel 5.

De kosten, bepaald op 472,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij ten belope van 347,06 euro en ten laste van de tussenkomende partij ten belope van 125 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zestien april tweeduizend acht door:

Mevr. WILLOT-THOMAS, kamervoorzitter,
de HH. LEWALLE, staatsraad,
NIHOUL, staatsraad,
Mevr. SCHMITZ, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.